

003 MATILDA

El desig de bona entesa es va dissipar quan van travessar la porta. La idea que la lectura del testament de la Raquel seria tranquil va perdre força; l'aire d'hostilitat era tan fred, que per un moment va pensar que el sol que entrava per les finestres era més aviat del mes de gener que no pas el d'un càlid dia de primavera. Ella va entrar la primera; amb habilitat, després d'un canvi de sentit ràpid li va barrar el pas: prima, cabell curt, nerviosa i activa; esportista va pensar. Darrere, ell, impassible, morè i alt, impecable; el que tingués cabells blancs a les temples encara el feia més atractiu. Tots els esforços d'ella van ser inútils, ja que ell, més avesat al costum de les reunions, segué de forma natural al cap de taula, justament a l'altre punta on seia ell; ell el Notari.

Feia vuit mesos d'ençà que ella, la Raquel, l'havia trucat i feia més de vint que no s'havien vist. Va posposar totes les signatures per aquell dia; els records tornaven amb força i ell necessitava temps per protegir-se de la inquietud que li produïen.

Que és d'estrany el temps, s'atura capritxós, és generós quan vol, però despietat amb les urgències desesperades. Quan es van trobar no van dir res, només es van mirar preguntant-se el perquè de tanta absència. Cinc anys de carrera; nits d'insomni, cafè i confidències, petons fugitius, desànim, alegries abraonades amb la força de la joventut. No sabia per què s'havien perdut per camins tan diferents. I van acceptar el moment, l'ara, el present com un regal inesperat; no tenien pressa per obrir-lo, ho farien a poc a poc.

El protocol se'l sabia de memòria: noms, cognoms, adreça, estat civil, número d'identificació fiscal..... el passant esperava les correccions, i ell desitjava que n'hi hagués: s'ofegava allí dins.

Mati (Matilda) Allué Oliván 43 anys, divorciada i com ella deia: *“cap fill que jo sàpiga”*. Amiga de la Raquel pels segles dels segles, pragmàtica i directa, era la que posava ordre

a la vida dels seus éssers estimats, sabia escoltar i evitava parlar si no era necessari: era una esponja que mai s'escolava. Detestava la gent que no sabia ser feliç. El dolor que sentia apaivagava la ràbia per la mort injusta, no hi havia consol de ximples, era la seva pèrdua, la més valuosa. La Raquel li va deixar la Borda a la Vall d'Aran. Va ser quan en acabar de redactar el testament, la Raquel el va convidar a veure-la. Va ser en aquell moment quan va ser conscient que el temps havia passat i que tot l'entusiasme d'ella estava enfocat per altra persona. Va tenir enveja de Mati, d'aquell temps que potser hauria estat d'ell si el destí no hagués jugat millor la partida.

Marc Climent Banús, arquitecte, 47 anys, casat amb la Raquel fins al dia de la seva mort. L'home impassible de l'altra punta de taula, va arronsar lleugerament el nas davant la pèrdua de la Borda. L'assegurança de vida li va deixar a ell: les quotes abonades durant tot aquell temps havia fet que la quantitat fos generosa. Durant els anys de matrimoni la Raquel va créixer a diferent ritme del seu marit; ella reconeixia la importància de les coses i les col.locava per ordre de prioritats. Però aquell ordre no s'ajustava a les exigències d'ell, així que, la distància entre ells va augmentar dia a dia fins que la seva relació va desaparèixer. La compra del terreny va ser l'última esperança per tancar ferides. En el moment que li ensenyà els plans de la futura casa ella va deixar de lluitar. No volia dues plantes, ni que per aprofitar la llum, unes enormes finestres la controlessin cada dia, no volia marbre de Carrara, ni aixetes italianes, no volia habitacions de 30 metres quadrats, ni robòtica en les persianes, ni electrodomèstic intel.ligents. Ella només volia un lloc on tornar a començar. Tots eren responsables de tancar el cercle que ella havia iniciat. Per això estaven allí: Mati ho faria. Ell no sabia res. La Raquel li havia regalat el temps just per deixar les coses tal com havien quedat en el passat, sense retrets, ni preguntes. No podia saber que el temps se li acabava perquè tampoc s'imaginava que aquell camió se li tiraria a sobre o sí? Només tenia 43 anys.

L'impacte va ser brutal, agradés o no, les condicions eren concises: la construcció de la

casa havia de continuar, una vegada finalitzada passaria a ser del seu marit, els fons per les despeses estaven dipositats en un compte al seu nom: Xavier Cabestany, ell, el Notari i marmessor del projecte.

El Marc, el seu marit, tornaria a fer els plans; les habitacions, la cuina, el saló, i, els banys es tornarien a dissenyar; també els mobles, cortines, el color de les parets i altres temes de decoració, tot, es faria sota la supervisió de Mati. Perquè Mati sabia qui era la Raquel; d'ençà que la va conèixer, pocs desenganys havien pogut amb ella, utilitzava la seva energia per convertir el fracàs en una experiència nova, rectificava sense complexos, i la seva determinació per aconseguir un món més just no tenia límits.

Tot es va quedar en silenci quan ells van marxar. Ara era el moment d'expressar el dolor per la vida no viscuda amb ella. Va obrir el calaix; allí estava el sobre, al costat de la capsa. Ara que era un fragment d'ella tenia llicència per obrir-la.

Vaig fer el que m'havia dit que fes: no dir res. Aquella història acabava just en aquell moment i jo la vaig entendre. Tot i que feia molt poc que el coneixia, també el vaig entendre a ell: no volia una amiga. No volia companyonia ni complicitat, ni que la paraula amistat fos la medicina que ho curés tot. L'amistat va tenir la culpa de tot plegat. No van ser capaços d'expressar els seus sentiments per temor a la pèrdua. Van ser ells dos els culpables de tanta infelicitat.

Així que no vaig dir res. Tan sols ens vam mirar.

Quan vam sortir del despatx tots dos sabíem que la partida amb el destí estava a punt de començar.

